

[Finansministeren.]

det klart for det høje ting, at regeringen har anset det for det rigtigste og det eneste forsvarlige selv at tage ansvaret for førelsen af forhandlingerne med tjenestemændene og søge at opnå et resultat med tjenestemændene på et grundlag, som regeringen må anse for forsvarligt, og derefter forelægge forslaget for rigsdagen. Denne fremgangsmåde er derfor også fulgt.

Det ærede medlem hr. Hauch mente, at jeg bedrev en mild inflation med forslaget. Jeg gentager gerne, hvad jeg sagde til pressen samme aften, som forliget med tjenestemandsorganisationerne var truffet: at man kun kan beklage, at en sådan ny betydelig udgift for staten er blevet nødvendig, men jeg har nu anset det for både rimeligt og rigtigt at søge en ordening med tjenestemændene opnået i denne situation. Jeg tror derfor, at det ærede medlem hr. Hauch, hvad også hans slutbetragtninger og forresten også de øvrige synspunkter, han gjorde gældende, tydede på, må indrømme mig, at den løsning, som med dette forslag er forelagt det høje ting, er forsvarlig ud fra de forudsætninger, som er tilstede.

Iøvrigt synes jeg ikke, at det ærede medlem hr. Hauch skal drille mig så meget med inflation. Den sidste tjenestemandsovsændring, som vi gennemførte under det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen, kostede 65 mill. kr., hvis jeg ikke husker meget forkert, så jeg er en hel sinke i så henseende. For at forlade spøgen — hvis en sammenligning foretages, viser det sig, at det, der var tilfældet dengang, også er tilfældet nu: en vis tilpasning mellem lønningsniveauet i det private erhvervsliv og for statens lønnings vedkommende er blevet nødvendig. Vi enedes om det dengang, og vi må anse det for forsvarligt at gøre det samme på nuværende tidspunkt. Jeg kan derfor kun håbe, at vi på tværs af de dansegulvsbetragtninger, de glatte gulves synspunkter, som også kan føres længere tilbage, hvis vi skal smådrille hinanden, må kunne enes om, at der her er taget et rimeligt hensyn både til statens finansielle interesser og til de beretigede interesser, som fra tjenestemandsorganisationernes side kan fremføres.

Både af det ærede medlem hr. Hauch og det ærede medlem hr. Karl Olsen og jeg tror også fra anden side er spørgsmålet om kommunernes stilling fremdraget. Jeg vil gerne på den givne foranledning gøre den bemærkning, at en af årsagerne til misfornøjelsen hos statens tjenestemænd — det gælder ikke mindst for de københavnske tjenestemænds vedkommende — er dette, som det ærede

medlem hr. Holger Eriksen var inde på i sine betragtninger: at kommunernes lønninger ligger en del over statens. Det blev ikke muligt i 1946 at gennemføre en tilpasning mellem det kommunale og det statslige lønniveau. Vi har altså stadigvæk en forskel, som er en kilde til utilfredshed, en forskel, som det ikke har været muligt at udligne på noget tidspunkt, jeg tror jeg har ret, når jeg siger siden 1919. Jeg kan kun beklage dette, og jeg følger gerne til her, at jeg betragter det som givet, at man i de reguleringer, som den ene og den anden kommune må finde det økonomisk forsvarligt at gennemføre, ikke i det endelige resultat går ud over, hvad man for statens vedkommende her yder. Jeg ville finde det uforsvarligt, om vi kom ind i en klapjagt mellem statens og kommunernes lønningsniveauer i den forstand, at vi yderligere skabte en forskel mellem de kommunale og de statslige lønsatser. Denne bemærkning vedrørende de kommunale lønninger har jeg gerne på den givne foranledning villet gøre.

Det ærede medlem hr. Karl Olsen var først inde på de principielle synspunkter, som man fra konservativ side kan føre frem. Det ærede medlem anførte, at staten havde vanskeligt ved at få de højere embeder besat med kvalificerede folk. Det er efter den form, hvorunder det ærede medlem fremsatte disse bemærkninger, ukendt for mig, om det ærede medlem har eksempler derpå. Det kunne måske interessere. Jeg har ikke været stillet overfor sådanne eksempler. Det er mig ukendt, at statens højere stillinger skulle være beklædt med ukvalificerede folk, og det er mig ukendt, at der har været mangel på kvalificerede ansøgere til disse stillinger. Jeg ved, at vi på et enkelt punkt, nemlig for ingeniørernes vedkommende, har haft visse besværligheder, men det ærede medlem ved vel lige så godt som jeg, at disse besværligheder har vi forlængst, hvis jeg må bruge det udtryk, taget konsekvensen af og sørget for en sådan ændring af vilkårene, at der derved skulle være skabt bedre muligheder. Generelt er det ærede medlems betragtning urigtig.

Det ærede medlem gjorde en bemærkning, som jeg meget beklager — jeg tillod mig en afbrydelse fra min plads i salen i den anledning —, nemlig den, at det ikke er rigtigt, som der står i min forelæggelsestale, at staten naturligvis har fyldestgjort de forpligtelser, den ved gennemførelsen af tjenestemandsovsændringen af 1946 er indgået på. Overfor dette vil det ærede medlem hævde, at det var en forudsætning i 1946, at der ingen ændringer skulle ske i prisniveauet eller,